

Delicie Nerková

POD FÍKOVNÍKEM

Obsah

Motto:.....	3
ZA TEBOU.....	4
VŮNĚ.....	5
STRÁŽNÍK.....	6
OPILÁ LÁSKOU.....	7
SKLOŇOVÁNÍ VYBRANÝCH ZÁJMEN.....	9
ŽIVÁ VODA	10
MÍSTO KVĚTIN.....	11
SLUNOVRAT ROKU NULTÉHO.....	12
NATANAEL.....	13
JARNÍ ADVENT	14
BYL VZKŘÍŠEN	15
SPRAVEDLNOST.....	16
SPÁLENÝ MLÝN	17
DVĚ SLEPÉ ŽIDOVKY	18
TEREZÍN.....	20
OHAREK.....	21
KLÍČ.....	22
NOC.....	23
POŠETILOST.....	24
SKICY.....	25
SLZY	29

TUNELY	30
DEŠŤOVÉ NOKTURNO.....	31
DVAKRÁT DO TÉŽE ŘEKY	32
POZDĚ V NOCI – BRZY K RÁNU.....	33
ČAS VEDER.....	34
ZDÁ SE	35
NEURČITĚ	36
= 5767 = ...	37
ODPOČINEK.....	38
ODKUD? KAM? PROČ?	39
ODMLKA.....	40
PAMÁTKA ZESNULÝCH	41
VŮNĚ SVĚTLA.....	42
SNY.....	43
NEDOVOLÍM.....	44
HOST.....	45
EPIŠTOLA ČTENÁŘŮM.....	46
TIRÁŽ	47

Motto:

Řekl mu Natanael: „Odkud mě znáš?“

Ježíš mu odpověděl: „Dříve než tě Filip zavolal, viděl jsem tě pod fíkem.“

„Mistře,“ řekl mu Natanael, „ty jsi Syn Boží, ty jsi král Izraele.“

Ježíš mu odpověděl: „Ty věříš proto, že jsem ti řekl »Viděl jsem tě pod fíkem«? Uvidíš věci daleko větší.“

Janovo evangelium
kapitola 1.
verše 48 -50

ZA TEBOU

Za tebou jít
za světlem
setmělou štolou zmateného žití
Za tebou běžet
aniž se ohlédnu
přes zvetšelé mosty
podminované chatrným lidstvím

Letět za tebou
ledovým prostorem
svobodně
ač bičovaná
svévolným protivětren

Spočinout v tobě
a v tobě samém se rozdat
aby se nic z toho
co jsi mi dal
ze mě neztratilo

VŮNĚ

Jablky voní má ústa
a ruce po chlebu
nohy pouštním pískem
a náruč po moři mi voní

Pryskyřicí voní duše má
po dřevu cedrovém
na němž je křižovaná

STRÁŽNÍK

Po staletí
bedlivým okem hlídá
krajinu u svého úpatí
Neujde mu
kam mají namířeno oblaka
a jak má večer slunce ustláno

Dnes připravil mi
modrobílou podívanou
s mnoha poklady na dosah
stříbrné lesy a louky
s rozmařile poházenými démanty

Na mezi ptáčnice a jívy
plné ozdob
od zdejších sklářů
co mají konečnou adresu
tam nahoře v tom blankytu

Vděčně jako dítě
přitulila jsem se do jeho náruče
a prosila snažně
o prodlévající milost

OPILÁ LÁSKOU

Kateryně Kolcové

Jsme na tom tak trochu stejně
má milá židovská milá
To všechno v nás
co střídalý generace židovských střídalů
chce teď ven
a žít
a zpívat
a lkát

Tvůj hlas
zvonu podobá se
a šeptání židovské mámy
a slavičímu tlukotu
a bubnu ohlašujícímu zprávy
a vlaku odvážejícímu sen
a vrkání roztoužené holubice
s křídly zelenými a zlatými
když v rozsedlině skály
čeká a čeká

Tvá píseň ze spánku mne budí
kdykoliv se jí zachce
a nový sen v extázi
vráží mi do klína
a zase zpátky

A s námi
chorovod všech těch mrtvých
a nad námi
sláva Hospodinova
a dole
o tři patra níž
mozaiková dlažba
Židovského Města
a vše odpouštějící
pět set let staré náhrobky
s tím stále živým
kohenským požehnáním
a zbytkem zimy
na hlavách

(Píseň písní 3, 1-2)

SKLOŇOVÁNÍ VYBRANÝCH ZÁJMEN

TY
kdo jsi zaplatil
tak nehoráznou cenu
za můj život

TVÁ chci být
i se svými majetky

TOBĚ patří můj dík
a chvála navěky

TEBE vidím kráčet
přede mnou
a zároveň
jak kryješ mi záda

„Počkej na mne!“ volám

„TY který mnou proudíš
když shořelá žízním“

O TOBĚ vyprávím
o divuplném znovuzrození
o lásce víře o naději
zázraku života
který v tobě mám

Kráčet chci s TEBOU
touhou poháněna
v radosti tvé
láskou přemožena

ŽIVÁ VODA

Docloulal svou rozbitou duši
a úzkostmi zkřivené tělo
přes sedmero propastí
a devatero pouští
k jedinému prameni
živé vody

Zde poklekl
aby se napil
Zde poklekl
aby pochopil
Zde poklekl
aby odpustil
Zde poklekl
aby mohl vzlétnout

MÍSTO KVĚTIN

Místo květin
na váš hrob
ty verše co píšu

Místo květin
na váš hrob
vítr a slunce do vlasů

Místo květin
na váš hrob
občas kamínek a píseň
ke chvále jména Božího

Místo květin
na váš hrob
naději že tam nahoře
dojdete milosti

SLUNOVRAT ROKU NULTÉHO

Hodiny

Dny

Měsíce

Probolívám se

do samého středu čekání

do středu bolesti

až tam kde je Bůh

kde stesk je mocná pavučina

na poháru Poslední Večeře

zkamenělý chléb

který nelze lámat a dělit

Stesk mocný a plachý

zbytečné peří

poztrácené nemocnou labutí

vyprázdňené ulity

na hřbitově šneků

Nestydaté slunce

rozjařené vlastním návratem

bičuje zlatými pruty

náš dům i zbytky sněhu na lukách

Přeživší ptáci zpívají do nebe

svůj dík za tohle divné jaro

alespoň někde

alespoň někteří

třebaže labutě

umírající ve dvou

už nevzlétnou

NATANAEL

Tolik prachu je na cestě
na níž se válí jeho duše
zmrzačená koly povozu
přetíženého planými nadějemi

Bylo to ještě v čase tmy
tehdy zdálo se
že světlo není
Osamělý fíkovník
v době suchopáru
neměl jak přežít
natož pak nést úrodu

Jsou ale prameny
které nevyschnou
prach se změní v ornici
a neduživé stromy znovu kvetou

Pod zelenou korunou
blaženě pojídá čerstvé fíky
Slunce probleskuje větvemi
a ptáci zpívají ódy na milost
Ví
kdo k němu přichází
a jakou zprávu nese
Tak se zvedá a rozhlíží
duše mu radostí přetéká
neboť v něm není lsti
A vidí nebesa otevřená

Jan 1,47-51

JARNÍ ADVENT

Zlatou spirálou času a prostoru
proteklo slunce - už konečně -
do zkřehle doufajících srdcí

*(... nejsem hoden, abys vešel
pod střechu mou
ale toliko rci Slovem
a má duše bude uzdravena...)*

Životodárná vláha z nebe
způsobila že mohu kvést
a přislíbit plody
Teplem a slunečním světlem
jistě zesládnou

Svěží vítr odvál vetché papíry
nejasné pohlednice a vybledlé stužky
z darů nedarů někdejších vánoc

Je jaro a starý rok se sněhem už zmizel
Na travnatých nivách pastýř přepočítal
ovce které přežily zimní hladovění

BYL VZKŘÍŠEN

Do litoměřického Dómu
se k ránu vracejí
apoštolské zvony
prý až z Říma
Andělé
kteří je doprovází
šumotem svých křídel vyrušili ze sna
váhavý
a ještě trochu uplakaný rozbřesk

Je Vzkříšení
Je den po Sobotě
Slavný svátek prázdného hrobu

V hospicu svatého Štěpána
tříkrát dnes umíráček oznámil
konec poslední pouti některých z nás...

Někoho nebo něčeho
zřekneš se pro evangelium
milenky nebo bratra
domu nebo konta v bance
Pak můžeš svobodně jít
kde to znáš i neznáš

Vzpomínky jsou těžké
bláto na botách
Rozmoklá polní cesta vede k obzoru
lemovanému Milešovkou
Lovošem a Radobýlem
jehož uprázdněný kříž se vklíní
do zlatavého mraku
- páka odvalující velký kámen

Chvalozpěv skřivanů zní novou písní
nad hřbetem Kočičí skály
jako by se vůbec nic nestalo
Jako by se stalo úplně všechno
Jako když je dokonáno

SPRAVEDLNOST

Proč náruč prázdnou má kdo miluje
a kdo peče chléb
proč se nenají?

Proč rány rozdává
kdo léčit by je měl
a z písku věže staví
moudří stavitelé?

Kdo plodit má
proč zabíjí?
A kdo u pramene je
proč žízní?

Proč směje se
kdo v srdci má jen zášť
a pláče ten kdo měl být obdarován?

Proč synův otec samotou se trápí
a obklopená dětmi hubí je svou zlobou?

Proč šašci nudí se
a pro posměch je král?
Smrad místo vůně
růže vydává

Kdo loutnu má
proč z těžkých zbraní střílí?
Proč poctivý tak zbytečně se lopotí
a kdo pole ničí
proč hojně sklízí?

Proč kráčím těžce
cestami necestami
Když tak snadné bylo by se vézt?

Až pochopím
co spravedlnost je má i tvoje
tehdy padne zeď
co dělí svět na vězení
a zbytek ráje

SPÁLENÝ MLÝN

Stačí přeskočit potok
a schovat se před všemi lupiči
do hustých větví ořešáku
nebo se skrčit pod lávkou
a poslouchat
co si o tom všem
raci s rybami šeptají

Stačí přeskočit potok
a octnout se v dětství
Voní tu koně a puškvorec
a zlatý pes
který má hlavu vedle mé
aby mi také mohl zblízka něco říct

Starý mlýn už přestal klapat
protože pomalu
ale spolehlivě
semlel na popel
spravedlivé i nespravedlivé

Kolo se nám polámalo
udělalo báb
a pak odlétlo s kouřem požáru
aby splynulo se sluncem

Shořel opuštěný mlýn
Shořely i kosti jeho obyvatel
které s vodou Ohře
odpluly z Terezína na věčnost

Nakonec se všechny potoky i řeky setkají
I potok od Spáleného mlýna do moře spěchá
Chci ho přeskočit
ale nohy mám moc těžké
Zarostly do vzpomínek
do marného čekání
a červených kakostů

Vrostly do mlýnských kamenů
vyvržených troskami Spáleného mlýna

DVĚ SLEPÉ ŽIDOVKY

Sedí naproti sobě
u mramorového stolečku
zamyšlenými pohyby alpakové lžičky
vmíchávají cukr a šlehačku
do magické vůně kávy

Ze zákulisí secesní kavárny
vyplouvají tóny Krásného modrého Dunaje
až ven na chodník
Maria-Hilfer-Strasse

- Jsem ráda -
povídá menší z obou
- že nevidím
a tak jsem nemusela s nimi
kdo zůstali
a chtěli se tam podívat
Así by mě zabilo
kdybych viděla
ty zbytky víry lásky a naděje
napuštěné konzervačními prostředky
a ocedulkované
aby si svět co nejdéle
mohl připomínat své ztracení
a právo šílenců
na likvidaci nevhodných životů -

- To já tam byla -
říká ta druhá
- není to tak dávno
Připadlo mi
že ze všeho cítím dezinfekci
a padesát roků starou Smrt
Ale voněly tam i růže
a tráva
jako kdysi u nás doma
Také jsem byla ráda
že nevidím
ale nechali mne
dotýkat se některých Exponátů
Pohladila jsem něčí ustřižené vlasy
a chvíli věřila
že je to mamčin cop
který si rozplétala
každý večer
než se pomodlila
za pokojný spánek nás všech -

TEREZÍN

Nad městem Terezín
zase svítí slunce
Slunce prohřívá zdejší smutné domy
opuštěné náměstí
i vlhké zdi pevnosti

Slunce vyvolává
na cihlové zdi terezínských valů
fotografie
i příběhy

Slunce vyvolává touhu
po modlitbě
uzdravujícím objetí
i chvále Boha živého
který tady tehdy byl
který tady je
a vždycky bude

Na udupaném apelplace
kde by to nikdo nečekal
vyrazily vstříc slunci
dva neduživé proutky
- prý budoucí stromy

Prostranství
mezi baráky terezínského památníku
je plné bolesti
tak staré
tak nedávné
tak přítomné

Prostranství mezi baráky
památníku bolesti
je plné slunce

Prostranství památníku marnosti
je osmého května roku nula
plné naděje na osvobození
stejně jako tehdy

OHAREK

Viděla jsem tě pod křížem
planul jsi tak jasně
že ani potoky
tvých vlastních slzí
tě neuhasily

oharku vzácný
z ohně vyvržený
Byl jsi tak horký
že jsem se tě bála dotknout
plamen svatý
plamen nejprudší

Všechna špína shořela
s tvým potřísněným šatem
oblékl jsi čistý plamen
abys svítil a hřál

až přišla vlna
a země se zatřásla
živý oheň neživen zemřel
struska a sirný dým
zabily žár i píseň
kterou jsi zapaloval kamení

Kdo může vzkřísit
studený popel?

(Zachariáš 4,2)

KLÍČ

Chtěla jsem zavřít svůj dům
na sedm západů netečnosti
Dlouho jsem nemohla najít klíč
Až jsem potkala malého kluka
Měl oči jako čokoláda
a v batůžku na zádech
uložená modrá křídla
prý pro každý případ

Můj klíč měl na šňůrce
zavěšený na krku
spolu se znamením Spásy

NOC

Stříbrnou hlavou měsíce
rozhrnula oponu tmy nad obzorem
kroky dlouze pomalými jak čekání
střásla rosu ze spících sedmikrás
do mé vyprahlé nespavosti

Rozvoněnými rukávy šeríkového ticha
objala koruny stromů
opatrně
aby předčasně neprobudila ptáky

Zvolna usínající hvězdy
nechají se unášet
na její sametové vlečce
z pod které stydlivě vykukuje
růžová košilka nového dne

POŠETILOST

Snažím se tě vyvolat
jak prošlý film
jak ozvěnu předešlého času
jako loňský sníh
jako nepokoj
stravující mou dětskou důvěru

Jestli se mi to podaří
něco se ve mně porouchá
Poláme se ve mně víra
že ospravedlnění k novému životu
přijít má s milostí k pokání

Tak pošetile svět
přichází o spasení...

SKICY

Andělé
s černými polámanými křídly
a cejchy vypálenými na čelech
rozličnou rychlostí
to podle tíhy viny každého jednotlivce
řítí se do rozličných černých děr
každý do své
každý do té své vybrané

V pádu
prudkém nebo pozvolném
se někteří snaží
ohlédnout nazpět vzhůru
za mizející hvězdou

***

Sup
který se konečně dočkal
/stačilo trochu trpělivosti/
se škodolibým úsměvem
odtrhává labužnicky sousta
z mršiny která bývala tělem
Nespěchá
vědom si
že holé kosti nepovstanou
aby napjaly tětívu
a vystřelily smrtonosný šíp

Z horských výšin na obzoru
zvolna zvedá se vítr
a vane si kam chce...

***

Dráha lidského zraku
nesleduje-li svět
přes zlatý bod kříže
ráda se
zdánlivě nečekaně
odkloní od ušlechtilého cíle
aby zkoumala
temné krátery slasti

Ano
jistě jsou náruče
v nichž si žádáme
šťastně rozkoší zemřít

Netečný úsvit zchudlý o slunce
zastihl
osamělost vystříklou do dlaně
v domě prázdném
po zhanobené lásce

***

Místo nardu
denně vyléváme na svatou hlavu
vědra špinavých mydlin
plné nočníky
pekáče s odmáčenými zbytky
škopky s pomyjemi

Když nás napomenou
rychle vyhledáme
okázalé flakóny a lahvičky a křivule
s laciným neřádem

Nejmenší nejvyšší Pomazaný
čeká
až mu z tváří steče
špína naší modloslužby
a potom se
úplně tiše zeptá
K jakému pohřbu jste mě
připravili tentokrát?

Smutní jak zvířata po páření
marně vymýšlíme správnou odpověď

***

Samým spěchem
zakopávám o vlastní nohy
Nenechat se dostihnout
Nenechat se předstihnout
Nenechat se usvědčit
Nenechat se přesvědčit

Někam pádím
Kam ale
kam?
Už nevím
kde jsem byl
než jsem se dal na úprk
Nelze se vrátit
ani sám k sobě
a tak dál klopýtavě utíkám
po krvavé spirále bytí
Koutkem vědomí zahlížím
jak venkovský prostřáček
klátivým nespěchavým krokem
došel k oltáři
aby na něj položil jablko
prý z lásky k Bohu
který ho stvořil

SLZY

*„Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat
mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh,
bude s nimi,
a setře jim každou slzu s očí. A smrti již nebude, ani
žalu ani nářku ani bolesti už nebude neboť co bylo,
pominulo“*

Zjevení Janovo 21,3 - 4

V májovém odpoledni
prosmykla jsem se mezi
dvěma kapkami deště
nebo to byly slzy?
Už nevím
Chytla jsem se ruky
která setřela můj smutek
a teď spolu hledáme
kde nám bude dobře

TUNELY

Znepokojují zatuchlou jistotou
že po vynoření z nich
musíme být jiní
o prostor a čas

že po vynoření
musíme být jiní
o usazenou špínu
která nám ulpěla
na zavřených očích
když jsme procházeli tou tmou

DEŠŤOVÉ NOKTURNO

Bolest prší
jak s nebe déšť
a já
utajeně schoulená v tvé náruči
naslouchám tepu
probodeného srdce

Jsem tak tichá
tak bezbranná
jak dítě v životě matky
a stejně tak se těším do radosti
až zlé pomine

Jak to
že tak bolíš
a přemáhán bolestí
ještě zachraňuješ?

DVAKRÁT DO TÉŽE ŘEKY

Nechtěná a přesto
dlouho v obavách čekaná
bolest přesáhla to nejlepší
co ve mně nastřádal
čas nezasloužených milostí

Krev pot a slzy
louhují nitro až k duchaprázdnu
nikoliv poprvé
nikoliv naposledy
Vstupuji opakovaně
do téže řeky
s touhou zachránit rybu
co sama sebe zhltila

Do modrého chrámu tvého srdce
přicházím také nikoliv poprvé
s prázdnýma rukama
a snad právě proto vím
že navěky mohu zůstat
nebo odejít jak se mi zlíbí

Ve tvých nádvořích létají vlaštovky
a na oltářích čisté světlo hoří
- obětí už není zapotřebí
Ticho vysílá ozvěnu
ptačího i andělského zpěvu

ukolébavka
která mě na vlně lásky nese
do bezpečného lůna
tvých konejšivých dlaní

POZDĚ V NOCI – BRZY K RÁNU

V nočním tichu
hlubokém a modrém jako oceán
zastihl mne okamžik naděje
převtělený pro tuto příležitost
ve vzácného ptáka z čeledi Cherubů

Zastavil se v letu
aby odpočinul na římse mé samoty
vypustiv ze zobáku nejprve
drahokam podobný hvězdě
a pak píseň

jako polykač ohně
který už má dost
Vysedávám na obrubni snění
a na samém dně výhradně mého času
jiskří Slovo
které znovu zve k životu
z masa a krve
potu a slzí
což dává smysl i chvílím
o nichž říkáme
Bohem zapomenuté

ČAS VEDER

Modravé ticho holubí
jen les praská
pod rozpukanými chodidly trosečníka

Spálená křídla
a vyschlé prameny
Hnijící rybník
duši neokoupá
sluneční výheň
slzy nevysuší

Modlitební kámen
o nějž se opírali klečící andělé
kdo si pokálel

Vzpourou páchnoucí suchota
žaluje marným úsilím vlastnit

Letošní léto skrbí
chládkem stromů i katedrál

Jen čísi dlouhý stín za očima trvá
jak otisk života ve zpustošeném městě

Neprší
však zlatá tavenina
nepřetržitě stéká
na zjizvenou zemi

Výnosy polí a vinic budou
- v důsledku mimořádného vedra -
tento rok nepřesvědčivé!

Bolavě a upoceně
strmě a kamenitě
stoupám
bez dechu
bez vzdechu
vzhůru
až k tvému domu
nechat se pozvat
na oslavu Setkávání

ZDÁ SE

Bylo to včera
anebo nikdy
právě teď
anebo příští rok
Nevím
ale ptám se
i na tvůj pláč
na čas zrodu a smrti
v nás všech
co dosud dýcháme

Na touhu se ptám
raší jak mladé proutí
z kořenů starých vrb
Někdy jde jen o vteřinu
políbit dítě
dotknout se vyhřáté psí srsti
nebo vrátit do vody ulovenou rybu
abys mohl žít

NEURČITĚ

Nějaký Někdo
hledal lásku
Nějaký Někdo
přišel pod mou střechu
Zůstala po něm
opuštěná židle
nedojedený chléb
a zmuchlaný polštář

Na uprázdněném kříži
znovu umírá
Syn člověka

= 5767 =

Na čelo mi zlehka zaťukal
(prý se tak duše probouzí - kdosi řekl)
kotníkem stříbrného prstíku
sobotní rozbřesk

Mohla jsem proto spatřit oblohu
jiskřivým okružím přepásanou
zatím co
někde za mou hlavou
mručivě duněla ozvěna temnoty
jako odumřelá bouře

Přehrála jsem si všechna svá přání
na orosené klaviatuře Nového roku
a z koše právě natrhaných jablek
vybrala jsem pro tebe to nejšťavnatější
ačkoliv rudé jak červánek
nejvíc se podobalo indigové básni
kterou se dnes sluší napsat

Podvečer mne zastihl
na modlitbách
čelem k zlatavému západu
- nevadí že se od letního slunovratu
posunul poněkud víc k jihu
vždyť je tu pořád tak modré ticho
a stíny dlouhé jak cesta do Navždy -

Na mou skloněnou hlavu
sluncem osvícenou
rytmicky prší jeřabiny
Šabat šalom
šabat šalom
šabat šabat šabat
šabat šalom

ODPOČINEK

Chléb čekáním ztvrdlý na kámen
dám si pod hlavu
a na pevně zavřená víčka
jako přehradu slzám
položím dva zlaté penízky
(mám je odloženy pro své chudé)
Takto připravená pro Život
ulehnu do rozkvetlého vřesu
Trpělivě vyslechnu až do konce
smuteční píseň
kterou mi z lásky zazpíváte

- nebude moc dlouhá
abyste nezmeškali
co máte v plánu -

Jakmile do posledního odejdete
tak si
konečně
trochu pospím

S návratem prvního skřivana
zaseji připravené zrno
naladím housle jarnímu povětří
a dám se do tance

ODKUD? KAM? PROČ?

V nejpůvabnějším cípu milovaného města
vystavěl jsi nádraží
a krajinu dětství přeťal kolejemi
co vedou přes zastávku Lásko
do konečné stanice Štěstí

Oblékl jsi modrý stejnokroj
s křídly z pravého peří na ramenou
a netrpělivou lokomotivu nakrmils
lehkovážnou vírou a úporným předsevzetím
dospět co nejdříve k cíli

Už jen zkontrolovat cestujícím jízdenky
spolehlivost záchranného systému
a osvětlení ve všech vagónech

Zručně jsi odbrzdil soupravu
dal dvojím hvízdnutím znamení k odjezdu
k obloze vypustil oblak páry
a sebejistě zatáhl za páku řízení

Až tehdy sis všiml
že tomuto vlaku chybí kola

ODMLKA

Snadno se mlčí modlitby
o bolesti
o samotě
o hříchu
a vzdálenosti

I Bůh se odmlčel
i Bůh se vzdálil
Zmizely sloupy
ohnivé
a prašné
- nebo
to jsme (jen) sešli z cesty?

Ruku v ruce
tělo v těle
lačně upijíme kvas
do něhož nám Svévole
namíchala zlato
z rozemletých létavic
které už jsou
jako my
také
dávno mrtvé

PAMÁTKA ZESNULÝCH

Ticho plné - - -

Plné čeho?

Snad pavučin ve větru
snad rudozlatého psího vína
na šedivé tváři kolumbária

přízraků kráčejších po hladině touhy
nebo hvězd
co nad našimi životy blikají
tak vysoko
tak hluboko

Ticho plné - - -

Čeho ještě?

Vůně jablek ve spižárně
kočičích her v napadlém listí
pomíjivého pláče dítěte
popáleného poslední kopřivou
bzukotu včel - opozdilek
v nečekaně rozkvetlém břecťanu

Ticho plné smíření

v průniku času a útěchy
našlapuje fialovým lesem
po špičkách odpuštění
opatrně
aby nevyrušilo nezbytný smutek
předcházející vzkříšení

VŮNĚ SVĚTLA

Modrýma očima dobré jitro shlíží
do mého lůžka
z něhož svobodný sen vzlét
jak pták co zlaté peří
znovu oblékl
místo popela
v němž znaven večer shořel

Zvolna vkrádá se mi do hlavy
nejasná úvaha
o prvních krocích ránem
jež vnucuje mi radost
a slovo ujištění
že dnes bude lépe

Nebýt světla
které tak neodolatelně voní
po dýmu oltáře a čerstvé rose
nevěděla bych
co počít si
s uschlými růžemi
as rukama větru uťatýma
jak spěchal
větvemi lesních katedrál
do nespočinutí

SNY

Některým snům
dobře rozumím
zůstávají uvnitř
jako motýli
kteří se v srdci domu
skryli před tuhou zimou

Jen občas vyhlédnou
průzorem na ojíněném okně
do krajiny zamrzlých nadějí
A pak zase
znovu usnou

NEDOVOLÍM

Nedovolím lásce
aby byla sama
v čase soužení
Vždyť i Bůh
v čase stvoření
věděl
že své důvěřivé srdce
vkládá do lidských rukou

HOST

Smutný a podivně marný může být den
kdy není komu nabídnout
dobrý čaj z šálku po babičce
nebo jen džbán čisté vody
k uhašení žízně
či umytí zaprášených nohou

Když ale odemkneš
dveře svého srdce
na které už dlouho někdo klepe
uvidíš na prahu že je tichý host
laskavý a dobrý jako chléb
který ti přinesl

Zaslechneš-li dnes jeho hlas
a otevřeš mu
vejde
Budeš s ním večerět
a on s tebou

EPIŠTOLA ČTENÁŘŮM

Delicie se uchýlila pod fíkovník, jako kdysi dávný Natanael. Ve světě se děje tolik znepokojivých událostí a básníci jsou zvlášť citliví na dění kolem sebe. Natanael meditoval ve stínu fíkovníku - není tam tak dusno jako v domě; slunce totiž pražilo a fotosyntéza fíkovníku mu odebírala aspoň něco z jeho energie - proto ten chládek. „Zlatou spirálou času a prostoru protéklo slunce - už konečně - do zkřehle doufajících srdcí“ a Natanael rozvažoval a čekal.

Tehdy nebylo mnoho těch, kteří čekali na spásu Izraele. Většina by dala za pravdu Delicii: „Tolik prachu je na cestě, na níž se válí jejich duše zmrzačená koly povozu přetíženého planými nadějemi.“ Spasitelů bylo tehdy víc než dost a jakých! Za jednoho se vydával sám Augustus, panovník Říma a celého světa.

Jak snadno lze přehlédnout a přeslechnout nehluchého tesaře, zvlášť když je z podceňovaného Nazareta.

Delicie je na tom dnes o trochu lépe, vždyť má zkušenost s tím Nazaretským, který byl sice ukřižován - jako by prohrál a všechno ztratil -, byl však vzkříšen a Duch, kterého poslal na pomoc Natanaelovi a s ním i všem učedníkům, dělal a dělá dodnes mocné divy - lze vidět „nebesa otevřená“.

I dnes zní a láká mnoho spasitelských hlasů a překřikují se na tržišti dějin. Kdo však čeká, ten se dočká, aby mohl „spochynout v Tobě, aby se nic z toho, co jsi mi dal, ze mě neztratilo“. Pak „pryskyřicí voní duše má po dřevu cedrovém, na němž je křížovaná“. Ne, náš svět není jednoduchý a děs holokaustu i terorismu stále obchází celou tu naši krásnou modrou planetu.

Jak však najít ten pramen skutečně živé vody, aby člověk „zde poklekl a napil se, aby pochopil, aby odpustil, aby mohl vzlétnout“ a „místo květin na váš hrob dal naději tam nahoře“. Všichni se derou vpřed a není snadné pochopit „co spravedlnost je má i tvoje. Tehdy padne zeď, co dělí svět na vězení a zbytek ráje“. Vyplatí se čekat s pokornou vděčností a celý svůj život světit té lásce, která pohrdla svou slávou, aby se vydala nám lidem všanc, a přesto zvítězila. Jaká ta láska musí být, když ji ani smrt neudrží ve svém náručí.

„Když ale odemkneš dveře svého srdce, na které už dlouho někdo klepe, uvidíš na prahu že je tichý host, laskavý a dobrý jako chléb, který ti přinesl. Zasluchneš-li dnes jeho hlas a otevřeš mu, vejde. Budeš s ním večeřet on s tebou“.

Jen se neboj průvanu Ducha. Je dobře, když vymete všechnu tvoji vinu i zatuchlou milost, abys přijal tu novou a mohl být naplněn radostným pokojem, co září láskou, která pečuje.

Nepromarníš čas, začteš-li se do rozjímání, jemuž se Delicie oddala pod fíkovníkem; i cit pro češtinu, naší krásnou řeč, potěší.

Vlastislav Maláč Praha 2006

TIRÁŽ

Pod fíkovníkem

©. Delicie Nerková

Obálka: Maria Lehocká

Vlastním nákladem - první vydání

Tisk: ECM Ječná 19, Praha 2 2006

Obsah

Motto:.....	3
ZA TEBOU.....	4
VŮNĚ.....	5
STRÁŽNÍK.....	6
OPILÁ LÁSKOU.....	7
SKLOŇOVÁNÍ VYBRANÝCH ZÁJMEN.....	9
ŽIVÁ VODA	10
MÍSTO KVĚTIN.....	11
SLUNOVRAT ROKU NULTÉHO.....	12
NATANAEL.....	13
JARNÍ ADVENT	14
BYL VZKŘÍŠEN	15
SPRAVEDLNOST.....	16
SPÁLENÝ MLÝN	17
DVĚ SLEPÉ ŽIDOVKY	18
TEREZÍN.....	20
OHAREK.....	21
KLÍČ.....	22
NOC.....	23
POŠETILOST.....	24
SKICY.....	25
SLZY	29
TUNELY	30
DEŠŤOVÉ NOKTURNO.....	31

DVAKRÁT DO TÉŽE ŘEKY	32
POZDĚ V NOCI – BRZY K RÁNU.....	33
ČAS VEDER.....	34
ZDÁ SE	35
NEURČITĚ	36
= 5767 = ...	37
ODPOČINEK.....	38
ODKUD? KAM? PROČ?	39
ODMLKA	40
PAMÁTKA ZESNULÝCH	41
VŮNĚ SVĚTLA.....	42
SNY.....	43
NEDOVOLÍM.....	44
HOST.....	45
EPIŠTOLA ČTENÁŘŮM.....	46
TIRÁŽ	47